

vedblive imidlertid, uagtet dette Lovforslag vedtages. Paa denne Betragtning er der, som bemærket, blevet lagt Vægt i Landstinget, og jeg tror, at man ogsaa her skal holde den fast; jeg tror, at man ikke skal lade sig skuffe, saaledes at man antager, at det nye Skiftelovforslag i og for sig vil bringe en bedre Tilstand tilveie. Jeg vil meget gjerne tro, at den høitærede Justitsminister eller den høitærede Finantsminister, eller maaske begge i Forening, ville fremkomme med Lovforslag angaaende Sportelvæsenet, som i det Mindste til en vis Grad kan afhjælpe denne Dyrhed og denne Klage, men den kunde dog som sagt maaske have været sat i passende Forbindelse med denne Lov. En Reform af Sportelvæsenet vedkommende Skifteholdet hører uregtelig til en Reform af Skiftelovvæsenet, og det er denne Reform, vi skulle have her. En anden Sag er, at det juridiske System nyder sin Fyldest gjennem dette Lovforslag, men det finantzielle Hensyn kommer først frem gjennem Sportellovgivningen. Dette kan maaske være ganske rigtigt fra et theoretisk Standpunkt, men for en praktisk Betragtning tror jeg dog, det var bedst at faae Gebyrerne nedsatte samtidigt med Reformerne af Skiftelovvæsenet. Denne Betragtning blev i Landstinget fremført som Grund imod en ny Bestemmelse i Lovudkastet, hvilken allerede den foregaaende ærede Taler berørte. Man sagde nemlig: Hidtil har der været Skiftehold, saasnart der var umyndige Arvinger, og Hovedreglen er den samme efter dette Udkast. Det omhandlede Mindretal mente dernæst, at der ingen Grund var til den ubetydelige Lømpelse, som gaar ud paa, at det i visse Tilfælde ved Skifteforvalternes Gunst kan indrømmes, at Umyndige fritages for disse Omkostninger; thi den Besparelse i Udgifter, de Umyndige derved ville faae, er en Bagatel, forudsat at man reducerer Skifteomkostningerne saaledes, som man bør. Dersom dette Lovforslag laa for, ledt af en billig Sporteltaxt for Skiftegebyrer, vilde altsaa efter min Formodning den uheldigste Del af Lovforslaget have været borte. Den uheldigste Del af Lovforslaget kalder jeg, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgfreds (Steenstrup) omtalte, nemlig at Umyndiges Boer gaa over til det, der her kaldes privat Skifte, hvilken uheldige Fremgangsmaade er nærmere udviklet i §§ 74—77. Naar man herefter skal behandle Umyndiges Boer, skal Skifteforvalteren gaa frem efter Erklæringer; man faar her en Lovbestemmelse, som indfører Erklæringsvæsenet i Retsfager. Jeg tror, at Erklæringsvæsenet kan være uheldigt nok i andre Sager, men i alt Fald vil jeg være en bestemt Modstander af at indføre det i Retsfager. Det har imidlertid faaet udtrykkelig Lovtillid her i Lovudkastet, at Skifteforvalteren for at bestemme, om han skal fritage Umyndige for tvungent eller offentligt Skiftehold, kan indhente Erklæringer fra Kommunalbestyrelsen, fra Præsten eller fra andre Autoriteter, og det

undrer mig at se af Landstingets Forhandlinger, at den høitærede Justitsminister har udtalt, at Skifteforvalteren kunde indhente saadanne Kjenndelser, endog uden at det stod i Loven. Dette har jeg ikke troet kunde ske, eller jeg har i alt Fald ikke troet, det burde ske. Skiftebehandlingen skal i alt Væsentligt være en Retshandling, og man skal ikke være afhængig af hemmelige Erklæringer for at faae sit Bo behandlet paa den billigste og rigtigste Maade. Jeg vil ikke nærmere udtale mig om saadanne Erklæringers Bestaaenhed, men jeg vil henvisse enhver af Tingets Medlemmer til at bedømme denne Del af Lovforslaget efter den Mening, han har om Erklæringsvæsenet. — Jeg maa dernæst gjøre en anden almindelig Bemærkning, nemlig den, at den nye Del af Lovudkastet er temmelig uklar og efter min Erfaring vil volde mange Besværligheder i den daglige Anvendelse. Den nye Del af dette Lovforslag kalder jeg de forskjellige Bestemmelser deri, som angaa det private Skifte, altsaa især det Kapitel, jeg allerede har berørt, nemlig det syvende. Der findes imidlertid ogsaa enkelte andre Bestemmelser i Lovforslaget, som gjøre mig tvivlsaaig med Hensyn til, hvorledes det private Skifte egentlig skal forstaaes. Det private Skifte, som det nu er efter den bestaaende Lovgivning, er klart. Naar et Bo er gaaet ud fra Skifteretten, have de Personer, som have modtaget det, Naadighed derover; de kunne sælge Boets Giendele, de kunne faae deres Afkomster læste, osv., men saaledes som det private Skifte er betegnet i dette Lovforslag, vil dette ikke kunne ske. De Arvinger, der have faaet Boet udleveret fra Skifteretten, ville i mange Tilfælde støde paa Vanskeligheder, thi der staar i det 7de Kapitel, at Skifteretten ved saadanne private Skifter, hvor der er enten fra-værende eller umyndige Arvinger, og hvor der altsaa egentlig skulde have været offentligt Skifte, skal give en Attest for, at Boet er behandlet ordentligt, og hvis Skifteretten ikke vil give en saadan Attest, kan den drage Boet ind under offentlig Skiftebehandling. Dette vil jo medføre, at naar et Bo til Exempel eier en Eiendom og sælger den, kan Kjøberen eller den nye Erhverver ikke faae sin Afkomst læst uden Retsanmærkning, med mindre han staaer Attest for, at Skifteretten approberer Kjøbet, og det er en Vanskelighed, som ikke bør finde Sted. Det Samme vil være Tilfældet, hvis et saadant Bo eier offentlige Papirer, der ere noterede paa Navn, idet Arvingerne ikke kunne faae disse Papirer afhændede og noterede paany, uden en saadan Attest. Denne kunde de imidlertid efter Lovudkastet ikke være sikre paa at faae, forinden de have behandlet Boet, men netop dette, at de ikke kunne realisere Boet, medfører, at de ikke kunne faae deres Ting i Orden. Et Skifte bestaar jo deri, at Boets Gjæld afvikles ved Hjælp af dets Aktiver, men de Arvinger, som ikke kunne raade over Aktiverne,